

РЕШЕНИЕ

№ 1521

гр. София, 18.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Камелия Първанова

Членове: Катерина Рачева
Здравка Иванова

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Катерина Рачева Въззивно гражданско дело № 20251000501869 по описа за 2025 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК и е образувано по въззивна жалба на Т. Л. Г. чрез адв. Н. Х. срещу решение № 3284 от 29.05.2025 г. по гр.д. 4663/2024 г. на СГС, Първо ГО 7 състав, с което е отхвърлен нейния иск с правно основание чл.49 ЗЗД, вр. чл. 45, ал.1 от ЗЗД срещу „БГНЕС КОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД, ЕИК 206617149, представлявано от Л. Т. Н., за осъждане на ответното дружество да заплати сумата от 30 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди в резултат на клеветнически твърдения в статия със заглавие: “Починалият“ П. *** до К.: Давах по 10 000 лв./месец подкуп на европрокурорката Т. Г. в „8-те джуджета“, публикувана на 17.10.2023 г. на интернет сайта www.bgnes.bg., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 19.04.2024 г. – датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, а ищцата е осъдена да заплати 3000 лева разноски на ответника.

Жалбата съдържа искане за отмяна на решението. Твърди се необоснованост и нарушение на материалния закон. Посочва се, че са налице всички предпоставки за уважаване на иска, включително възлагане на работата.

В отговор на въззивна жалба ответникът чрез адв. Б. я оспорва и моли за потвърждаване на обжалвания акт. Излага несъгласието си с изводите на съда за наличие на противоправност и за кредитиране на показанията на свидетелите на ищцата.

Жалбата е подадена в срок. Страните не са направили доказателствени искания и въззивният съд не е събирал нови доказателства.

В съдебно заседание адв. Х. от името на жалбоподателя посочва, че Първоинстанционният съд не е преценил правилно събраните доказателства във

връзка с доказване на обстоятелството кой е издател на процесния сайт, като не е обърнал внимание, че именно за процесния период съществува изявление от ответника, в което той твърди, че той е издател на това съдържание. Българското законодателство няма режим за установяване на собственик или издател, това става чрез деклариране и самодеклариране пред различни държавни органи, в различни ситуации, случаи и периоди. Отбелязва, че декларацията пред Министерство на културата, представена от ответника, касае друг сайт. Претендира разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Ответникът по жалбата чрез адв. Б. в съдебно заседание поддържа, че решението е правилно и постановено в съответствие с материалния и процесуалния закон, подробно са изложени аргументи по отношение собствеността на онлайн издателя „БГНЕС-ГРУП“ ЕООД, а не настоящия ответник „БГНЕС КОРПОРЕЙШЪН“ ООД. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

При извършената служебна проверка на основание чл.269 от ГПК, съдът намира, че обжалваният съдебен акт е постановен от законен състав на родово компетентния съд, в изискуемата от закона форма, по допустим иск, предявен от и срещу процесуално легитимирани страни, поради което е валиден и допустим.

В исковата молба се твърди, че ответното дружество е издател на интернет сайта www.bgnes.bg. На 17.10.2023 г. в него е публикувана статия със заглавие: „Починалият“ П. *** до К.: Давах по 10 000 лв./месец подкуп на европрокурорката Т. Г. в „8-те джуджета“ (линк към статията: <https://bgnes.bg/news/pochinaliat-p.-e.-do-k-oveshi-davakh-po-10-000-lv-mesetc-podkup-na-evroprokurorkata-t.-g.-v-8-tedzhudzheta>). Автор на статията не е посочен. Статията е структурирана в две основни части. В първата си част, статията преразказва и цитира сигнал, за който се твърди, че е изпратен от П. П. (обществено известен като П. ***) до различни институции. Във втората си част статията дава информация за личността на ищцата, както и за тази на П. П., като започва с въпроса: „Коя е европрокурорката Т. Г., взимала подкупи в „Осемте джуджета“?“ Този въпрос съдържа твърдение, че ищцата е вземала подкупи, а не е информация относно въпросния сигнал. На преден план са изведени „скандалните“ „разкрития“ за корупция, а не информационният повод - появилият се сигнал, който е предмет на статията. Начинът на структуриране и изразяване отразява намерението на автора на статията не да съобщи за наличието на въпросния сигнал и за неговото съдържание, а да внуши на публиката, че написаното в този сигнал е истинно, като кулминация на внушението е авторовият въпрос: „Коя е европрокурорката Т. Г., взимала подкупи в „Осемте джуджета“?“ Процесната статия е първоизточник на информацията, която впоследствие е съобщена и в други медии. Така например в сайта www.segabg.com е публикувана статия от 17.10.2023 г. със заглавие: „Българският европрокурор се проверява по мистериозен сигнал от П. ****“, като за разлика от процесната статия, информацията е поднесена коректно и без внушения към публиката. Твърдението, че Т. Г. взимала подкупи в „Осемте джуджета“, направено чрез поставяне на въпрос от анонимния автор на статията: „Коя е европрокурорката Т. Г., взимала подкупи в „Осемте джуджета“?, е невярно и позорящо. То е клеветническо по своята същност и на практика набеждава ищцата в извършване на престъпление, уронва репутацията на ищцата, засяга личния и професионален авторитет, честта и достойнството ѝ. Създава невярна негативна представа за личността и професионалните ѝ качества. В резултат ищцата търпи неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на честта и достойнството ѝ, авторитетът ѝ в обществото, включително в професионалните ѝ среди. В резултат на твърдението и внушенията в статията ищцата търпи неимуществени вреди и в емоционалната си сфера, изразяващи се в причинен психологически дискомфорт и

емоционални страдания. Испитала чувства на безпокойство, тревога, потиснатост и притеснение. Предизвикала е чувство на унижение у ищцата, поради представянето ѝ като престъпник (вземането на подкупи е тежко умишлено престъпление). Дълго време след това не могла да се съсредоточава в работата си, т.к. се е тревожела какво си мислят и ще си помислят колегите ѝ и обществото. Допълнително, с оглед местоработата на ищцата, с процесната статия като цяло се получава и дискредитиращ ефект и относно институцията на европейската прокуратура. Това от своя страна води до допълнителни тревоги и притеснения у ищцата, т.к. предизвиква у нея загриженост и за този ефект.

Възраженията в отговора на исковата молба са, че предоставеното информационно пространство на електронен сайт www.bgnes.bg е на друго търговско дружество – „Бгнес груп“ ЕООД, като са представени доказателства в тази връзка. Наред с това, публикуваната информация е пресъздадена от документ, подаден до няколко институции. Тя не съдържа твърдения и оценки за факти, оценки и мнения за ищцата, както и обидни думи, изрази или квалификации от естество да накърнят доброто име и честта на ищцата, нито по същината си представляват клеветата. Статията преразказва и цитира сигнал, изпратен от П. П. до различни институции през 2023 г. Независимо от многократните опити да бъде осъществен контакт с Т. Г. по телефона, с оглед предоставянето ѝ право на отговор/ опровержение, ищцата в настоящото производство не се е свързала с журналистите на агенцията. Доколкото Т. Г. е публична личност, нормално и допустимо е да се концентрира медиен интерес за личността и действията ѝ, които да се коментират и изследват, включително да бъдат подлагани на критика.

Предявеният иск е с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД.

Безспорно е, че на 17.10.2023 г. на интернет сайт www.bgnes.bg е публикувана статия със заглавие: „Починалият“ П. *** до К.: Давах по 10 000 лв./месец подкуп на европрокурорката Т. Г. в „8-те джуджета“. Видно от приетата разпечатка на процесната статия, в първата си част, публикацията преразказва и цитира сигнал, за който се твърди, че е изпратен от П. П. (обществено известен като П. ***) до Европейския главен прокурор Л. К., СГП, КПКОНПИ, парламентарната комисия за борба с корупцията, в който сигнал се съдържат твърдения, че същият е давал подкупи на ищцата. Сочи се, че във втората си част, статията дава информация за личността на ищцата, както и за тази на П. П./л.5-л.8 от делото/ Втората част на статията започва с въпроса: „Коя е европрокурорката Т. Г., взимала подкупи в „Осемте джуджета“?“ Статията продължава с обяснението, че ищцата е „една от двете европрокурорки, ангажирани от премиера К. П. и вътрешния министър Б. Р. в нарушение на закона да разпитват укриващия се в Дубай тогава В. Б. и да уреждат кампанията срещу бившия премиер Б. при незаконния му арест през март 2022 г.“ Във втората част на статията са публикувани факсимилета на сигнал с подател назован П. В. П. до изброените по-горе институции и клетвен лист от лице посочено като П. В. П./л.7-л.8 от делото/ Като автор на процесната статия под текста и е посочена БГНЕС, без конкретно име на журналист. Не е спорно, че статия с цитати от сигнал с подател назован П. В. П. има в електронното издание на „СЕГА“ от 17.10.2023г., като същата е озаглавена „Българският европрокурор се проверява по мистериозен сигнал от П. ****“. Цитираната статия съдържа и коментар на ищцата Т. Г./разпечатка от в-к СЕГА на л.10 от делото/

Спорно е дали може да се ангажира отговорността на ответника за съдържанието на електронното издание, в което е публикувана статията. Спорно е дали правото на изразяване и разпространяване на информация е превратно упражнено, налице ли са обидни и клеветнически изявления, съответно налице ли е противоправно поведение

на служител на издателя на медията, основание за ангажиране на деликтна отговорност по чл. 45 вр. чл. 49 ЗЗД. Ако е налице основание за ангажиране на отговорността на ответника, спорен е размерът на обезщетението за неимуществени вреди.

От представените от ищеца с исковата молба, молба от 25.11.2024 г. и в първото с.з. доказателства се установява, че именно ответникът е декларирал, а впоследствие и отчел на основание чл.172 от Изборния кодекс предоставяне на медийна услуга на интернет сайта www.bgnes.bg в период, близък до датата на публикуване на статията „БГНЕС КОРПОРЕЙШЪН" ЕООД след декларация от негова страна е включено в „списък на доставчици на медийни услуги“, които ще доставя и е доставяло именно на процесния сайт през процесния период.

На следващо място, при проверка на сайта съдът констатира, че никъде не е посочен издателят на медийно съдържание. Налично е следното изявление: „съдържанието на БГНЕС е под закрила на Закона за авторското право и сродните му права. Всички статии, интервюта и други текстови, графични и видео материали, публикувани в сайта, са собственост на Агенция БГНЕС, освен ако изрично е посочено друго“. Няма посочване на конкретно търговско дружество или друго юридическо лице.

При справка в Търговския регистър относно ответника и относно дружеството, за което ответникът твърди, че е издател на сайта, не се установява оперирането на сайта да е включено в предмета на дейност на нито едно от двете дружества. За "БГНЕС - ГРУП" ЕООД е записано: издателска, информационно обслужване, мобилни комуникации, радио - телевизионна, аудио - визуална, фотографска, рекламна, както и всички други дейности, разрешени от закона и съгласно изискванията на действащото законодателство. За „БГНЕС КОРПОРЕЙШЪН" ЕООД - закупуване на информационни продукти и услуги от чужбина и тяхното разпространение в България, както и издателска, информационно обслужване, мобилни комуникации, радио - телевизионна, аудио - визуална, фотографска, рекламна, както и всички други дейности, разрешени от закона и съгласно изискванията на действащото законодателство. Двете дружества имат един и същ едноличен собственик, един и същ управител и един и същ адрес, като последният е и адресът, посочен на сайта www.bgnes.bg.

Съгласно § 1, т. 15 и т. 16 ДР на Изборния кодекс доставчик на медийна услуга е физическо лице - едноличен търговец, или юридическо лице, което носи редакционна отговорност за избора на съдържанието на медийната услуга и определя начина, по който тя е организирана. Редакционна отговорност е упражняването на ефективен контрол върху съдържанието, програмните схеми и каталога на предоставяните услуги, а медийна услуга е създаването и разпространението на информация и съдържание, предназначени за значителна част от аудиторията и с ясно въздействие върху нея, независимо от средствата и технологията, използвани за предаването им. При изброяването на медийни услуги фигурират онлайн новинарските услуги - електронните издания на вестници, списания, информационни агенции и други електронни издания. (т. 15, б. "бб")

Ето защо, след като ответникът сам е декларирал пред Сметната палата и именно в контекста на Изборния кодекс, даващ легалната дефиниция на доставчик на медийни услуги, че е получил приходи от предоставени медийни услуги на сайта www.bgnes.bg в период приблизително преди и след октомври 2023 г., именно той може да възлага публикуването на рекламни материали в сайта, е достатъчно да се приеме, че отговаря за съдържанието на този сайт, включително статията от 17.10.2023 г.

Представените с отговора на исковата молба доказателства не опровергават този

извод. В декларация по чл.7а, ал.3 от ЗЗДПДПОРДМУ (л. 34 от делото на СГС) за действителен собственик на доставчика на медийната услуга е посочен Л. Т. Н., който според ТР е едноличен собственик и на двете дружества. БГНЕС - ГРУП" ЕООД ЕИК: 175177624 е посочено като юридическо лице, тип на медийната услуга – онлайн новинарско издание, а наименование на медийната услуга - www.bgnesagency.com, който е различен от процесния по делото сайта www.bgnes.bg. В справка от публичен регистър на СЕМ за осъществявани нелинейни услуги - услуги по заявка (л. 33 от делото на СГС), е записано, че "БГНЕС - ГРУП" ЕООД, ЕИК: 175177624 предоставя видеосъдържание в обособена секция на процесния сайт - „ВИДЕО галерия” с посочена дата на стартиране на тази услуга 29.09.2022 г. Статията, от която се търсят вреди, не представлява видеосъдържание, а текст. Секция с видеосъдържание няма на сайта, като въззивните доводи в тази връзка са основателни. Следователно тези два документа са неотносими към настоящия случай. Представената несвоевременно във второто по делото заседание фактура от Суперхостинг.БГ ЕООД, доколкото е допустимо приемането ѝ като доказателство, а оттам и обсъждането ѝ, също е неотносима към спора, тъй като от една страна се отнася за период след октомври 2024 г., а от друга страна в отговора на исковата молба не е наведено възражение във връзка със собствеността на домейна. Фактурата е представена в о.с.з. с твърдението, че е „нещо, което е известно“. По делото са известни обаче само фактите, които са доказани и тези, за които страните не спорят.

По изложените съображения материалноправната легитимация на ответника е доказана и следва да се пристъпи към преценка доколко информацията в публикацията от 17.10.2023 г. е поднесена съобразно нуждите на обществения дебат или са засегнати неоправдано честта и достойнството на ищцата.

Вън от съмнение е, че правото на изразяване е закрепено от Конституцията, от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС), както и че чрез публикациите авторът им е отговорил на нуждата от информация на обществото по важния въпрос за това кои са кандидатите за поста председател на най-големия съд в България. Свободата на словото обаче се разпростира до пределите, до които засяга други конституционни ценности, каквито са доброто име и правата на гражданите. В този смисъл е и основополагащата практика на КС по тълкуването на конституционните норми, уреждащи свободата на словото. (РКС № 7/1996 г. по к.д. № 1/1996 г., РКС № 20/1998 г. по к.д. № 16/1998 г.).

По конкретните дела ЕСПЧ винаги е изследвал въпроса дали е постигнат справедлив баланс между конкуриращи се интереси и права (напр.- Решение от 04.12.2007 г. по дело *Dickson v. the United Kingdom*, № 44362/04; Решение от 16.12.2010 г. по дело *A., B. and C. v. Ireland*, № 25579/05, Решение от 15.09.2011 г. по дело *Mosley v. the United Kingdom*, № 48009/08). Като относими критерии, които трябва да бъдат взети предвид при балансирането в конфликта между правото на личен живот по чл. 8 и правото по чл. 10 ЕКПЧ, през годините ЕСПЧ е посочвал: приносът за дебат от обществен интерес; обществения статус, известността на засегнатото лице (приемано е, че допустимите граници за критика на публични фигури в сравнение с частните лица са много по-широки); предмета на репортажа/статията, досегашното поведение на съответното лице; съдържанието (лексика и изразни средства), формата и последиците от казаното, от публикацията; начинът и обстоятелствата, при които е получена информацията, нейната достоверност и източници; разграничение дали се касае за оценъчни съждения или за фактически твърдения; отговорностите и изискванията за упражняването на журналистическа дейност – посочвано е, че журналистите са длъжни да действат добросъвестно, да предоставят проверена и точна информация, но свободата на словото по отношение на

тях може да включва известна степен на преувеличение, представяне на шокиращи мнения, идеи и дори провокации (вж. – Решение от 07.12.1976 г. по дело *Handyside v. the United Kingdom*; Решение от 08.07.1986 г. по дело *Lingens v. Austria*; Решение от 27.06.2017 г. по дело *Satakunnan Markkinapörssi Oy и Satamedia Oy v. Finland*, № 931/13, § 165; Решение от 07.02.2012 г. по дело *Von Hannover v. Germany*, № 40660/08 и 60641/08). В зависимост от предмета на конкретното дело, съобразяването на посочените критерии осигурява необходимите стандарти за „съгласуваност” или „зачитане” на правата на личността и свободата на изразяване, възприети от ЕСПЧ.

Допустимо е ограничаване на свободата на словото само при условията, предвидени в чл. 10 т. 2 ЕКПЧ, регламентирани в три категории: предназначени да защитят публичния интерес (националната сигурност, териториалната цялост, публичната сигурност, превенция на безредици или престъпления, защита на здравето и морала); предназначени да защитят честта и доброто име или правата на другите и за защита срещу разпространяване на поверителна информация; необходими за поддържане авторитета и независимостта на съдебната власт.

В решение № 253 по гр.д. 1251/2012 г. на ВКС, III ГО са обобщени решенията за уеднаквяване на практиката във връзка с отговорността за разпространени чрез печатно произведение твърдения и оценки. Когато не се касае за превратно упражняване на правото по чл.39 ал.1 от Конституцията на Република България (КРБ) и свободата на мнение не е използвана, за да се увреди доброто име на друго, твърдения и оценки чрез печатно произведение могат да се разпространяват свободно. Не е противоправно поведението при изказани мнения с негативна оценка, пряко или косвено засягащи конкретно лице, когато името му се коментира или се предполага във връзка с обществен въпрос, свързан с неговия пост, дейност или занятие (срв. решение на ВКС, III г.о. по гр.д.№ 1438/ 2009 г., постановено по чл. 290 ГПК). Свободата на изразяване на мнение е изключена в случаите, визирани в чл.39 ал.2 КРБ (решение на ВКС, I г.о, по гр. д. № 5059/2008г.), но във всеки друг случай издателите на печатни произведения могат да разпространяват правомерно свои или чужди оценъчни съждения. Негативните оценки за определена личност, открояваща се по една или друга причина в обществения живот, не поражда отговорност, ако не засягат достойнството на личността, т.е. ако не осъществяват състава на обидата или състава на клеветата. Настоящият съд намира, че тези принципни разрешения важат и за електронните издания.

Безспорно е, че статиите в електронното издание следва да се поднасят в определени рамки и да не излизат извън ограниченията на чл. 10, ал. 2 от ЕКЗПЧОС, както и да не накърняват правата на другите, гарантирани и от КРБ. В конкретния случай тези рамки са по-широки, тъй като личността на ищца е публична и като такава е оправдано от гледна точка на необходимостта на демократичното общество да бъде обект на критика в по-голяма степен. В този смисъл е широко известната практика на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ), както и на българския КС (например в цитираните по-горе РКС).

Изразите, които според г-жа Г. противоправно са накърнили достойнството и са клеветнически в статията са следните: „Коя е европрокурорката Т. Г., взимала подкупи в „Осемте джуджета“?” Този въпрос съдържа твърдение, че ищцата е вземала подкупи, а не е информация относно сигнала, подаден до Л. К., което според въззивния съд нарушава баланса между нуждата на обществото от информация и опетняването на доброто име на ищцата. Основателни са твърденията в исковата молба, че се подчертават „скандалните“ „разкрития“ за корупция, а не информационният повод - сигналът, който е предмет на статията. Начинът на структуриране освен съобщение за сигнала и за неговото съдържание, внушава голяма степен на вероятност, че

написаното в този сигнал е истина, а по делото не се установява твърдението да е истина. Ето защо, изявлението е противоправно.

Фактът на противоправност сам по себе си налага определянето на обезщетение за уронване доброто име на ищцата в обществото, като следва да се съобразят и показанията на свидетелите В. Л. П. и Д. Б., според които ищцата Г. е преживяла тежко публикацията, като тя се е отразила на емоционалното и състояние и психическото равновесие - изпитвала е притеснение, стрес и безпокойство. При определяне на обезщетението по справедливост следва да се съобрази и фактът, че ищцата е публична личност и търпимостта спрямо медийни публикации би следвало да е по-голяма. Безспорно е също така, че за позицията, заемана от ищцата, не следва да има никакви съмнения относно независимостта и моралния интегритет, поради което нуждата от информираност на обществото е по-висока. От значение е и фактът, че към статията е приложен сезиращият сигнал, обект на информацията, така че четящата публика може сама да направи изводите си. Фактор за определяне на размера на обезщетението е, че противоправността по делото произтича от превратно упражнено право на изразяване по чл. 10 от ЕКЗПЧОС от журналист и не следва да се определя твърде високо обезщетение, тъй като би се стигнало до неоправдана в едно демократично общество намеса в това право. Като се отчете и стандарта на живот и средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на деликта, справедливият размер на обезщетението според настоящия състав е 2000 (две хиляди) лева, които се дължат със законната лихва съобразно искането в исковата молба от датата на подаването ѝ – 19.04.2024 г. до окончателното плащане.

Основателен е и искът за премахване на статията поради приетото противоправно засягане на честта и достойнството на ищцата.

Решението следва да бъде отменено частично, като на ищцата бъде присъдено обезщетение от 2000 (две хиляди) лева, със законната лихва от 19.04.2024 г. до окончателното плащане и ответникът бъде осъден да премахне статията от сайта.

При този изход от спора следва да се променят разноските за първата инстанция и да се присъдят за настоящата инстанция съобразно уважената/отхвърлената част от жалбата спрямо обжалвания интерес, като от значение е фактът, че искът за премахване на статията е основателен, а искът за обезщетение е частично основателен. На ищеца за първата инстанция се дължат 2773 лева ($2600 + (2000/30000 \times 2600)$), а за въззивната инстанция - 1386 лева ($1300 + (2000/30000 \times 1300)$). На ответника се дължат 1400 лева за всяка от двете инстанции. ($28000/30000 \times 1500$).

Предвид горното, съдът

РЕШИ:

Отменя решение № 3284 от 29.05.2025 г. по гр.д. 4663/2024 г. на СГС, Първо ГО 7 състав, с което е отхвърлен нейният иск за неимуществени вреди с правно основание чл.49 ЗЗД, вр. чл. 45, ал.1 от ЗЗД срещу „БГНЕС КОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД, ЕИК 206617149 в частта за сумата от 2000 (две хиляди) лева до 30 000 (тридесет хиляди) лева за неимуществени вреди в резултат на клеветнически твърдения в статия със заглавие: “Починалият“ П. *** до К.: Давах по 10 000 лв./месец подкуп на европрокурорката Т. Г. в „8-те джуджета“, публикувана на 17.10.2023 г. на интернет сайта www.bgnes.bg., със законната лихва от 19.04.2024 г. до плащането, както и в частта, в която Т. Л. Г. на основание чл.78, ал.3 ГПК е осъдена да заплати на ответника разноски по делото пред СГС за сумата от 1400 лева до 3000 лв.

и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „БГНЕС КОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД, ЕИК 206617149 със седалище и адрес на управление гр. София, ул.“Алабин“ № 56, представлявано от Л. Т. Н., на основание чл. 45 вр. чл. 49 ЗЗД да заплати на Т. Л. Г. ЕГН ***** със съдебен адрес гр.София, ул.“Солунска“ № 59, ет.4, обезщетение от 2000 (две хиляди) лева за неимуществени вреди в резултат на клеветнически твърдения в статия със заглавие: “Починалият“ П. *** до К.: Давах по 10 000 лв./месец подкуп на европрокурорката Т. Г. в „8-те джуджета“, публикувана на 17.10.2023 г. на интернет сайта www.bgnes.bg., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 19.04.2024 г. – датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата част.

ОСЪЖДА „БГНЕС КОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД, ЕИК 206617149, със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Алабин“ № 56, представлявано от Л. Т. Н., на основание чл. 45 вр. чл. 49 ЗЗД да премахне от сайта www.bgnes.bg съдържащата обидни и клеветнически твърдения по отношение на Т. Л. Г. статия със заглавие: “Починалият“ П. *** до К.: Давах по 10 000 лв./месец подкуп на европрокурорката Т. Г. в „8-те джуджета“, публикувана на 17.10.2023 г.

ОСЪЖДА „БГНЕС КОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД, ЕИК 206617149 на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати на Т. Л. Г. разноски за първата инстанция в размер на 2773 лева и за въззивната инстанция в размер на 1386 лева.

ОСЪЖДА Т. Л. Г. на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК да заплати на „БГНЕС КОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД разноски за адвокатски хонорар от 1400 лева за въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС по реда на чл.280 от ГПК

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____